

New York Times BESTSELLER

# MOJE VELKÁ TLUSTÁ ZOMBI RYBA

!  
NEDÍVEJTE  
SE JI DO OČI

U KONCE

S ~~D~~U<sup>e</sup>CHEM

MO O'HAROVÁ

FRAGMENT

Rychle  
projeďte!



# Moje velká tlustá zombie ryba

U konce s dechem

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na  
[www.fragment.cz](http://www.fragment.cz)  
[www.albatrosmedia.cz](http://www.albatrosmedia.cz)



Mo O´Harová

**Moje velká tlustá zombie ryba: U konce s dechem – e-kniha**  
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.  
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována  
bez písemného souhlasu majitelů práv.

  
**ALBATROS MEDIA** a.s.

MOJE VELKÁ TLUSTÁ,  
**ZOMBI**  
**RYBA**

U KONCE  
S DUCHEM

Mo O'Harová vyrůstala v americké Pensylvánii a nyní žije v jihovýchodním Londýně. Hereckou a spisovatelskou dráhu zahájila jako vypravěčka, objížděla divadla a školy ve Spojeném království a v Irsku. Vedle knih pro děti psala také komické skeče pro Radio 4 a předváděla své příběhy v Londýně a Edinburghu. Mo a jejímu staršímu bratrovi se ještě jako malým dětem jednou podařilo oživit oblíbenou akvariijní rybičku, která už měla namále.



MO O'HAROVÁ

Ilustroval Marek Jagucki

*Mojí mamince a mému tatínkovi.  
Nejlepším rodičům na světě.*



PROKLETÍ  
KOČKY  
KRÁLŮ

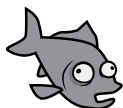






## 1. kapitola

# Příběh začíná



„Nuže...“ pronesl průvodce v muzeu a přidržel si baterku pod bradou, takže celý jeho obličej strašidelně zářil a my jsme měli možnost nahlédnout mu pořádně hluboko do nosu. „Kdo chce slyšet o prokletí Kočky králů?“

Ruce všech kluků a holek, včetně té moje a Pradeepovy, vystřelily nahoru. Ukázalo se, že noc v muzeu je mnohem zajímavější, než jsem čekal.

„Vypráví se,“ začal průvodce, „že se dva vykradači hrobek vydali do egyptské pouště hledat hrobku Kočky králů. Šlo jim o jedno: ukrást kočičí mumii poklad! Nikdo přesně neví, co se stalo, ale o řadu dní později je našli, jak bloudí po poušti s tisíci skarabey na zádech!“



„Brrrr!“ otrásl jsem se. Brouky *fakt* nesnáším.

„Lupiči ztratili řeč – a tak nemohli nikomu říct, co se jim přihodilo.“

Udělal dramatickou pauzu a rozhlédl se po našich obličejích. „Byly to první oběti prokletí Kočky králů. Hrobka tedy zůstala neobjevená a nedotčená... až do chvíle, kdy ji letos na jaře vykopali dělníci, kteří hloubili základy nové restaurace řetězce MoonBucks.“

„Muzeum nechalo celou hrobku převézt sem,“ pošeptal mi Pradeep. „Ještě pořád je zapečetěná – takže ji vědci můžou otevřít a provést řadu testů a tak!“

„Legenda praví, že každému, kdo vstoupí do hrobky a není ‚čistého ducha‘, se stane totéž, co se přihodilo těm dvěma egyptským vykradačům,“ pokračoval průvodce.

„Takže ti lupiči byli dočista němí?“ vyhrkl jsem.

„Ne, nebyli němí,“ odpověděl průvodce. „Jenom nedokázali říct nic jiného než *Mňáááúúúúú!*“ Průvodce hlasitě zamňoukal, ale mňoukání se najed-

nou proměnilo v žalostné „Áááááúúú!“ a to přešlo v hlasitý jek. Průvodce vyskočil do vzduchu a baterku upustil na zem. „Kouslo mě něco mokrého!“



S Pradeepem jsme po sobě střelili pohledem, který říkal: „FRENKÝ?“

Abyste rozuměli, můj malý rybí zombík Frenký *fakt* nesnáší kočky. A obzvláště jedno mimořádně zlotřilé kotě, které patří Markovi, mému



staršímu bratrovi **ZLOTŘILÉMU VĚDCI**. Předpokládám, že si Frenký řekl, že když na vás zamňouká kočka, uděláte nejlíp, když ji nejdřív kousnete, a pak teprve se vyptáváte! Pohlédl jsem do hrnku s vodou, ve kterém si lebedil Frenký, zatímco my jsme poslouchali strašidelné historky průvodce muzea. Jo, byl fuč. To byl průšvih hned ze tří důvodů:

Za prvé, i když je Frenký zombík, je taky pořád akvarijní rybka, takže bez vody dlouho nevydrží.

Za druhé, protože je zombík, dokáže udělat zombíka z kohokoli, kdo se mu podívá do očí, a my s Predeepem jsme rozhodně nestáli o to mít kolem sebe spoustu zombíků v pyžamech mumlajících „Rybička maličká“.

A za třetí, když průvodce zaječel, všichni kluci a holky vyskočili ze spacáků a začali panikařit. Takže po podlaze, na které se někde plácal Frenký, dupala spousta nohou.

„Už ho vidím!“ oznámil mi Pradeep. „Támhle ten sokl dvanáct nula nula.“

Nechápavě jsem se na něho podíval.



Pradeep si vzdychl. „Dvanáct nula nula znamená přímo před tebou!“ Ukázal na ohnivý flíček, který se pomalu plácal k nám. „Já je budu držet stranou a ty vezmi hrnek a chyt' ho!“

Vrhli jsme se do mumraje vřeštících spolužáků a spacáků, a uskakovali jsme před máchajícíma rukama a dupajícíma nohama. Frenký se odrazil, přeskočil přes hlavu jednoho obzvláště rozespalého kluka, odrazil se od polštáře s povlakem Spidermana a se šplouchnutím přistál zpátky v hrníčku!

„Tos tam prostě nemohl zůstat a jenom poslouchat?“ zašeptal jsem.



„Máma by řekla, že máš ‚nízký práh podléhání nudě‘,“ dodal Pradeep, když se k nám připlazil.

„Pojď, musíme ti najít lepší skrýš, nebo nás od-  
sud vyhodí a tebe spláchnou do záchoda.“

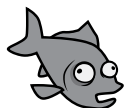
„Záchod,“ zopakoval jsem. „To je ono!“

„Když váháš,“ řekli jsme dvojhlasně, „sedni si  
na záchod a tam to všechno rozvaž!“



## 2. kapitola

# Noc v muzeu



Teď si asi říkáte, že schovávání se na záchodě je dost divný plán. Divili byste se však, kolikrát už to mně nebo Pradeepovi zachránilo kůži.

1. Když nás přijela navštívit moje prateta Celie (ta, co jí na bradě rostou pořádně pichlavé chlupy), skrývání na záchodě mě zachránilo před pusou na přivítanou.
2. Když paní učitelka Murdocková sháněla dobrovolníky, kteří by na hodině tělocviku předvedli, jak se tancuje country, byli jsme s Pradeepem na záchodě tak dlouho, až si paní učitelka začala myslet, že máme nemocný močový měchýř, a celé jedno pololetí nám tancování úplně odpustila.



3. Když si Mark se Sanjem (můj starší bratr **ZLOTŘILÝ VĚDEC** a Pradeepův starší bratr **ZLOTŘILÝ POČÍTAČOVÝ GÉNIUS**) vymysleli Kuželky pro debilky, schovávali jsme se u Pradeepa na záchodě skoro celý den, dokud nás náhodou neprozradila jeho malá sestřička Sami, když si potřebovala odskočit.





„Režim utajení,“ zašeptal jsem. Pradeep přikývl. Vydali jsme se každý na opačnou stranu a plazili jsme se, plížili, lezli po čtyřech a nenápadně jsme si razili cestu z místnosti, kde byli ostatní, vstupní halou směrem k záchodům.

„Musíme Frenkýho strčit do něčeho, v čem bude v bezpečí a zároveň ho tam nikdo nenajde,“ pronesl Pradeep, když se za námi zavřely dveře záchodů. „Co tu máme s sebou?“

Na podlahu jsme vysypali všechno, co jsme měli v kapsách od pyžama. Já jsem tam měl dvě tužky, dlouhou nit z rukávu od bundy, kterou jsem centimetr po centimetru vytahoval celé dlouhé měsíce, až se mi ten den ráno konečně podařilo vytáhnout ji celou, papír se základními informacemi o starověkém Egyptě, složený a sepnutý kancelářskou sponkou, a kroužek na klíče s magnetem jako podkovou pro štěstí.

Pradeep tam měl pytlíček kiviového džusu, který mu zbyl od oběda, několik samolepek s motivem Egypta, které jsme dostali, když jsme sem přišli, zalaminovanou kartičku od maminky, na které byly





v abecedním pořádku sepsány všechny jeho alergie a na koho se v případě potřeby obrátit, a svou supervoděodolnou ponornou tábornickou baterku.

„Jo, baterka,“ řekl jsem. „Ta bude skvělá.“

Pradeep vytáhl baterie a žárovku a všechno, co bylo uvnitř. Potom baterku naplnil vodou z umyvadla.

„Co tomu říkáš, Frenký?“ zeptal jsem se a zvedl hrnek, aby se mohl podívat.

Frenký přeskočil do baterky plné vody a Pradeep na ni našrouboval průhledný umělohmotný kryt. Potom jsme si věci z podlahy naskládali zpátky do kapes.

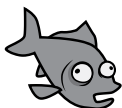
„Vypadá to, že je vzduch čistý,“ pronesl Pradeep, když chvíli poslouchal u dveří záchoda. „Frenký je v bezpečí a my bychom se asi měli vrátit.“

Pootevřeli jsme dveře a vykoukli škvírou ven. Chodbu vyplňoval stín obřího diplodoka stojícího ve vstupní hale. U vchodu do středověké expozice se blyštěly rytířské meče a umělý oheň v jeskyni pračlověka jako by říkal: „Proč byste chodili za ostatními a vyplňovali pracovní listy... když se můžete vydat na průzkum?“



### 3. kapitola

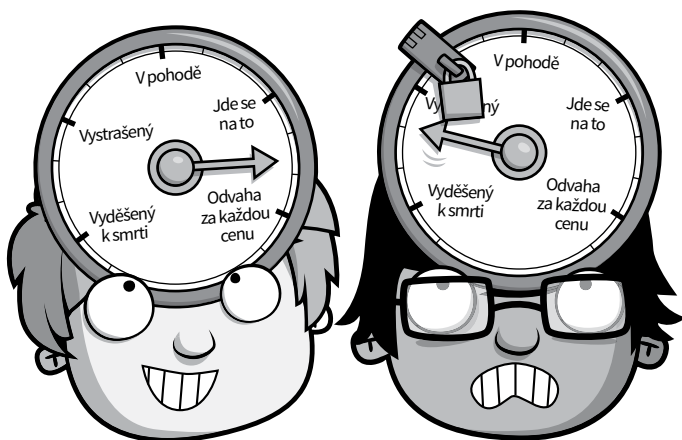
## Chodící mumie



„Co kdybychom se tady trochu porozhlídli!“ navrhl jsem Pradeepovi.

„Jo, myslím, že večerka bude až za chvíli,“ zamumlal Pradeep.

Pradeep má vrozený strach z toho, že by mohl porušit nějaká pravidla, což ho velmi omezuje. Já s tím problémy nemám.



Vyklouzli jsme ze dveří. Všichni ostatní byli ještě pořád v místnosti, kde jsme měli spát. My s Pradeepem jsme se vydali opačným směrem, k egyptské expozici. Baterka v mých rukou sebou trochu házela, jak v ní Frenký poskakoval na pružině upevněné v držadle, jako by byl v nějakém skákacím hradu pro rybičky. Najednou se zničehonic baterka zeleně rozsvítila.

„Páni, vyrobili jsme zombí baterku,“ zašeptal Pradeep.

„Super,“ odpověděl jsem, ale pak jsem si uvědomil něco strašně důležitého. „Eh, Pradeepe, nesvítí náhodou Frenkýmu takhle oči, když má pocit, že nám hrozí nějaký malér?“

Sotva jsem to vyslovil, uviděl jsem, jak se k vysokým dveřím egyptské expozice něco blíží. Bylo to velké asi jako odrostlé kotě a táhlo to za sebou cáry čehosi bílého. Zjevení zaběhlo za roh a zmizelo.

Promnul jsem si oči a znovu jsem se podíval směrem, kde jsem to podivné stvoření viděl, ale bylo prostě fuč.



„Že bychom vážně viděli Kočku králů?“ Hlas se mi třásl víc, než jsem čekal.

„To je skvělé,“ vydechl Pradeep.

„SKVĚLÉ!“ skoro jsem vykřikl. „Jak to může být *skvělé*?“

„Skvělé je, žes to viděl taky,“ zašeptal Pradeep.

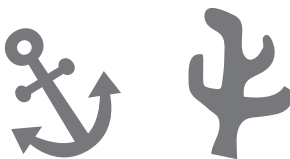
„Myslel jsem, že vidím ducha. Nebo nějakou oživlou mumii... nebo mumiího ducha.“

Zelená záře z baterky ještě zesílila.

„Řekl bych, že dnes v noci jsme si průzkumu užili ažaž,“ prohlásil jsem a snažil jsem se, aby to neznělo ustrašeně. „Myslím, že mám náladu pustit se do nějakých pracovních listů. Třeba bych mohl vybarvovat...“ Odmlčel jsem se v naději, že bude Pradeep souhlasit. Vypadalo to však, že ukazatel na Pradeepově ciferníku poskočil z hodnoty „Strach z porušení pravidel“ až na hodnotu „Odvaha za každou cenu“.

„Musíme za tím, Tome!“ zašeptal. „Mohlo by to být něco velkého. Co když je to vážně Kočka králů? Byli bychom první, kdo ji uvidí!“

Když to Pradeepa popadlo, nemělo smysl se



s ním hádat. Jednal v zájmu všech mladých archeologů světa. Popadl baterku a vydal se k obřím kamenným dveřím stojícím po obou stranách vstupu do egyptské expozice. Na jedněch byla vytesaná hlava kočky a na druhých hlava psa.

„Vypadá to, že Egypťani měli ty svoje zvířecí bohy fakt rádi,“ řekl jsem s pohledem upřeným na obrovské hlavy zvířat a pak jsem se podíval dolů na Frenkýho. „Myslíš, že existoval i nějaký bůh zlatých karásků?“

„Hatmehit,“ ozval se Pradeep.

„Zdravíčko,“ popřál jsem mu.

„Ne, bůh Hatmehit,“ odpověděl Pradeep.

„Ještě jednou zdravíčko. To asi ten prach ve vzduchu...“ začal jsem.

„Ale já nekýchám! Ten bůh se tak jmenuje – bůh zlatých karásků.“ Pradeep zavrtěl hlavou.

„To není možné! Karásci vážně mají svého boha?“

„Vlastně je to bohyně, která vypadá jako ryba, což je skoro totéž, jako by to byla jejich bohyně,“ vysvětlil Pradeep a posvítíl zombí baterkou na



zvířecí hlavy u vchodu. „Myslím, že ta kočka se jmenuje Bastet a ten šakal Anubis.“

Podezřívavě jsem se zahleděl na šakala. „Vypadá jako pes,“ řekl jsem. „A vůbec, jak to, že si to všechno pamatuješ?“

„Nevím,“ odtušil Pradeep. „Všechno, co se týká Egypta, mi vždycky nějak utkví v hlavě. Ale pojď už. Muselo to proběhnout tamtudy.“ Frenký na mě z baterky mávl ploutvičkou, čímž mi chtěl naznačit, abych je následoval.

Ještě naposledy jsem se ohlédl přes rameno směrem k místnosti, kde se chystali ulehnout ostatní kluci a holky, poplácal jsem kočičí bohyni po čumáku a vydal se za Pradeepem.

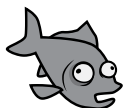
Dveře se za mnou zničehonic neslyšně zavřely.





## 4. kapitola

# U hrobky



„Eh, Pradeepe?“ zamumlal jsem. Chystal jsem se Pradeepovi vysvětlit, že jsem nás právě nechtěně uvěznil v egyptské expozici, po níž se možná potuluje oživlá kočičí mumie a zcela určitě se po ní prochází oživlá mumie akvarijní ryбки, a to jen proto, že jsem neprojevil dost úcty jakési dávno mrtvé kočičí bohyni. Ale pak jsem si to rozmyslel. Pradeep byl tak posedlý pátráním po Kočce králů, že si toho stejně ani nevšiml.

Stěny egyptské expozice byly lemované obrovskými kamennými deskami pokrytými spoustou hieroglyfů a v místnosti stály vitríny plné svitků a klenotů. Přitiskl jsem nos na sklo. „Vypadá to, že rádi tesali brouky,“ řekl jsem a při



pohledu na všechny ty spony a další věci ve tvaru brouka jsem se otrásl.

Pradeep mezitím kmital po místnosti světle vycházejícím z Frenkýho. Po kočičí mumii tam však nebylo ani památky.

„Třeba se nám to jen zdálo?“ poznamenal Pradeep zklamaně.

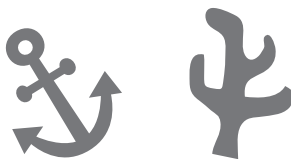
Stáli jsme přímo před vchodem do hrobky Kočky králů. Byla obrovská. Fakt obrovská. Abyste rozuměli, byla to přece kočičí hrobka, tak byste čekali, že bude velká třeba jako přepravní box pro kočku.

„Je velikánská jako garáž,“ řekl jsem nahlas. „Na co mrtvá kočka potřebuje tolik místa?“

„Egyptané věřili, že si do záhrobí můžeš vzít s sebou všechno možné. A tak nejspíš tu kočku pohřbili s jídlem, klenoty a možná i s nějakými otroky,“ vysvětlil mi Pradeep.

„To je určitě nejhorší džob na světě, sloužit mrtvé kočce,“ zamumlal jsem.

Vtom jsme uslyšeli ránu, jako by někde něco spadlo na zem. Frenkýho oči teď zářily tak jas-



ně, že celou místnost naplnily matným zeleným světlem.

Před jednou obrovskou kamennou sochou se mihlo cosi bílého.

„To je ona,“ šeptl Pradeep. Sehnul se a podlezl červenou šňůru, která měla udržet návštěvníky muzea v bezpečné vzdálenosti od hrobky a od soch. Podlezl jsem ji za ním. „Musíme být opatrní,“ upozornil mě. „Ničeho se nesmíme dotknout. Je to strašně křehké.“

Znovu se ozvala rána.

„Kočka králů zřejmě neví, že by měla být opatrná,“ zapochyboval jsem šeptem.

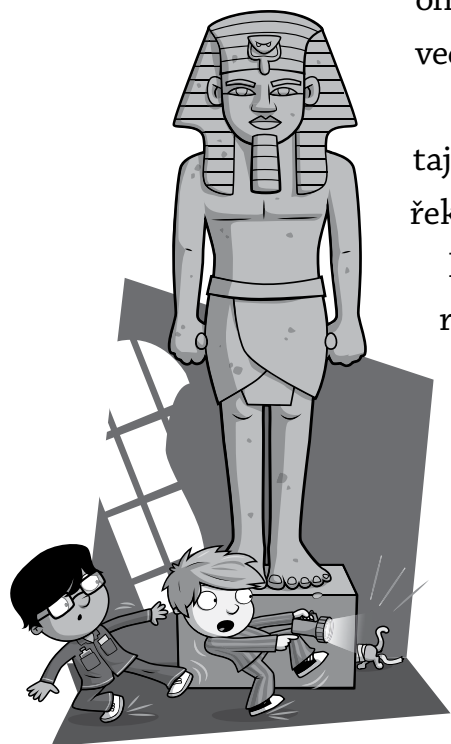
„Honem,“ popoháněl mě Pradeep, „než nám uteče!“

Zastavili jsme se vedle obrovské sochy jakéhosi faraona. Na zemi za podstavcem, na němž socha stála, jsme v nazelenalém světle zahlédli bílé cáry. Pak cáry zmizely.

„Schovala se pod sochu,“ vykřikl jsem. „Ale to přece nejde!“

„Jak to udělala?“ zeptal se Pradeep. Začal





ohmatávat kamenný podstavec. „Aha... je dutý.“

„Zřejmě jsou tam nějaké tajné dveře nebo tak něco,“ řekl jsem.

Pradeep zkusil tlačit na různá místa na podstavci.

„Musí tady někde být takový panel, kterým se to otevře,“ mumlal si pro sebe.

Frenký začal odšroubovávat kryt baterky zevnitř, tak jsem mu pomohl a nechal jsem ho,

ať se rozhlédne. Vyskočil z baterky a plácl sebou o podstavec, pak se se šplouchnutím vrátil zpátky. Když sebou o podstavec plácl potřetí, něco povolilo – a tajné dveře se otevřely jako obří dvířka pro kočku.

„Frenký!“ vykřikli jsme s Pradeepem, když propadl otvorem a zmizel. Vyskočil jsem, a zrovna

když se poklop zavíral, jsem ještě do škvíry stihl nacpat prsty.

„Jauvééj!“ zařval jsem.

Ze tmy se najednou vynořil Frenkýho ocásek. Musel se zachytit okraje dvířek zoubky a škvírou, která tam zůstala díky mým prstům, se mu podařilo prosmeknout se ven.

„Tužky!“ vykřikl Pradeep.

„Teď si snad nebudeme kreslit!“ zakřičel jsem na něho. „Vytáhni mi ty prsty... vážně to bolí.“

„Tužkami, které máš v kapse, můžeme dvířka zaklínit, aby se nezavírala!“ křikl na mě, vytáhl mi tužky z kapsy od pyžama a s jejich pomocí poklop otevřel. Popadl jsem Frenkýho a strčil ho zpátky do baterky.

„Jsi v pořádku?“ zeptal se mě Pradeep.

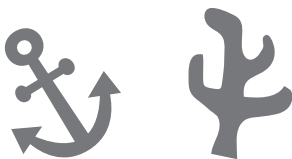
„Jo, myslím, že jo,“ odpověděl jsem a prohlížel si bolavé prsty. „Nemyslíš, že bychom se už měli vrátit?“

„Tohle je *historie*, Tome,“ odpověděl Pradeep a vrhl se nohama napřed otvorem v podstavci a dolů kovovou šachtou.



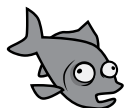
„Myslím, že mám raději Pradeepa, který se bojí porušit pravidla,“ pošeptal jsem Frenkýmu, který jen zavrtěl hlavou.

Ale nemohl jsem nechat Pradeepa, aby se setkal s Kočkou králů úplně sám. Zhluboka jsem se nadechl, pevně jsem sevřel baterku a po hlavě jsem se vrhl za ním.



## 5. kapitola

# V doupěti s mumii



Prosvištěl jsem kovovou šachtou a přistál na obličeji hned vedle Pradeepa. Než jsem mu mohl vynadat za to, že se vrhá do tajných chodeb, když neví, co je na konci, uslyšel jsem...

„Dobrý večer, pánové, už na vás čekám,“ následované zlomyslným sípotem.

„Sanj?“ pronesli jsme s Pradeepem současně. Už bychom s tím vážně měli přestat.

Frenký se namáčkl na kryt baterky. Oči mu divoce žhnuly a ploutvičky měl zatnuté, jako by se chystal na souboj. Pradeepova staršího bratra, **ZLOTŘILÉHO POČÍTAČOVÉHO GÉNIA**, nenávidí skoro stejně jako Marka, mého staršího bratra-**ZLOTŘILÉHO VĚDCE!**

Vypadalo to, že jsme v jakémsi doupěti



zařizem po vzoru starověkého Egypta. Za námi stály dvě velikánské sochy boha Anubise a o zdi se opíraly hlavy faraonů a spousta jiných věcí. Na jakési staré skříně uprostřed místnosti trůnil Sanjův počítač.



„Líbí se vám tu?“ zeptal se Sanj. „Ještě na tom budeme muset trochu zapracovat, ale už teď se tady cítíme jako doma.“